

Aamurukous Urjalan kirkossa
Pe 4.11.2016 klo 8.30
Seppo Pirhonen

Huomenna on pyhäinpäivä, jota aiemmin kutsuttiin pyhainmiesten päiväksi. On puhuttu myös vainajien päivästä ja siksi halutaan siihen mennessä saada hauta talvikuntoon kesän jäljiltä. Tänään ja huomenna syttyvät kynttilät ruumiinsa ylösnousemista odottavien haudoille. Samaan ajankohtaan ajoittuu sadonkorjuukauden päätös suomalainen kekri ja irlantilaisiperäinen, mutta meille lähinnä amerikkalaismuodossa tuotu pakanallistunut Halloween.

Pyhäinpäivässä on oikeastaan kaksi vanhaa kirkollista juhlaa, joilla kummallakin oli aluksi oma päivänsä. Marraskuun ensimmäisenä kaikkien pyhien juhla ja marraskuun toisena kaikkien uskovien vainajien päivä. Vuodesta 1955 lähtien Suomessa ei ole ollut kiinteää päivää, vaan päivä sijoittuu lokakuun viimeisen ja marraskuun kuudennen väliin. Kun Martti Luther naulasi 499 vuotta sitten 95 teesiään Wittenbergissä, teki hän sen kaikkien pyhien päivän aattona. Yksi protestoinnin kohde oli, ettei sielulle voi ostaa taivasosuutta rahalla.

Huomenna illalla luetaan kirkossa kaikkien edellisen pyhäinpäivän jälkeen kuolleiden nimet ja sytytetään heille muistokynttilä. Joukossa on myös oma äitini.

Kuolema koetaan aiheeksi, josta ei mielellään puhuta. Se on jotenkin työnnetty pois elämästä ja mielestämme. Esko Miettinen kirjoittaa kirjassaan "Sielu ei kuole, Matkaopas tuonpuoleiseen" näin: "Kuoleminen on siirretty sairaaloihin ja annettu specialistien hoitoon. Näin sen kohtaaminen ei häiritse tavallista arkea, eivätkä sen kanssa joudu kasvokkain muut kuin koulutettu hoitohenkilökunta ja lähiomaiset. Kuolemien etääntyy tavallisesta elämänmenosta, piiloutuu ja harvinaistuu."

Meillä kaikilla on kokemusta tilanteesta, kun kuolema tulee lähelle: Isovanhemmat, äiti, isä, puoliso, sisko, veli, työkaveri, ystävä, naapuri, tuttu tai ehkä suomalainen merkkihenkilö. Suru koskettaa ja tekee sanattomaksi. Kaikkein kovimmilla on silloin, kun oma lapsi kuolee.

Kaikki ihmiset pohtivat kuolemaa, jopa pienet lapset kyselevät siitä. Mitä enemmän vuosia on takana ja mitä vähemmän edessä sitä enemmän joudumme pohtimaan myös omaa edessä olevaa kuolemaamme. Mieltämme askarruttaa, mitä meille tapahtuu, päättyykö kaikki siihen vai onko jotakin kuoleman jälkeen. Miltei kaikki maailmanuskonnot ovat sitä mieltä, että jotakin on. Hämmästyttävintä mielestäni on kuitenkin se, että kristillisillä suurillakaan kirkkokunnilla ei ole yhteistä näkemystä siitä mitä on.

Raamattukin on melko niukkasanainen. Kuolema on synnin seurausta. Aatami ja Eeva, minkä teittekään? Kaikkien on kuoltava, paitsi jos Herramme Jeesus Kristus tulisi takaisin eläessämme, emme kuolisi, mutta ruumiimme muuttuisi ylösnousemusruumiiksi.

Mainitussa kirjassa Miettinen pohtii, että kristillisestä kuolemasta ajatellaan kolmella tavalla: Se on unta. Perusteluna Jeesuksen sanat monessa kohdassa, jossa hän sanoo kuolleen nukkuvan esim. "Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet" Toisen käsityksen mukaan koko ihminen tuhoutuu, mutta Jumala luo ihmiset uudelleen ylösnousemuksessa. Kolmannen käsityksen mukaan kuollessa sielu eroaa ruumiista. "Älkää

pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät kykene tapaamaan sielua.” (Matt 10:28)
Mekin ja kirkkokäsikirja puhuu poisnukkuneista rakkaistamme.

Meitä, jotka olemme kokeneet läheisen kuoleman mietityttää kysymys: ”Missä hän on?” Onko hän taivaassa, tuonelassa vai jossakin välitilassa, vai jossakin vielä huonommassa paikassa?

Muistatthan ristillä Jeesus sanoi pahantekijälle: ”Totisesti jo tänään olet minun kanssani paratiisissa.” (Luuk 23:43)

Entinen arkkipiispa John Vikstöm vastaa urjalalaisen kesäasukkaan Tertti Lappalaisen toimittamassa kirjassa ”Elämän ja kuoleman salaisuus”: ”Minkälainen kuolleen olotila on, sitä emme todellakaan tiedä. Ainoa mitä uskallamme sanoa Raamattu kädessä on se, ettei kuolleenkaan tarvitse olla erossa Jumalasta. Tästä oli psalminlaulaja hyvinkin vakuuttunut: ”Vaikka tekisin vuoteeni tuonelaan, sielläkin sinä olet” (Ps 139:8).

Ja edelleen Vikström tiivistää: ”Jumalan kädessä” tai Kristuksen luona”. Lisäsin tähän vielä kertauksena, että Jeesuksen viimeiset sanat ristillä olivat nimenomaan: ”Isä sinun käsiisi minä annan henkeni”:

Kirkon virallinen kotisivu antaa vastauksen sanasto-osuudessa Aamenesta öylättiin näin: ”kuolema merkitsee ajallisen elämän päättymistä, jonka jälkeen alkaa ikuinen elämä taivaassa Jumalan luona”

No, pääsevätkö kaikki taivaaseen? Raamatun mukaan eivät. Toiselle pahantekijälle ei Jeesus ristillä sanonut mitään. Meille hänen viestinsä on: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä, Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole” (Joh. 11:25)

Näiden sanojen jälkeen, ei kuolema tunnukaan niin karmealta. Jos sen jälkeen ei olisi mitään, uskonnot, myös kristinusko olisi tarpeeton. Raamatussa on Jumalan sanan lupaus ja kysymys on uskosta ja myös armosta.

Miettinen päättää kirjansa: ”Taivas on tuonpuoleinen, se on toista jumalallista todellisuutta. Mutta se on lähelläkin. Yhteys ristiinnaulittuun Kristukseen ja Jumalan valtaistuimeen syntyy ehtoollisen kautta. Matka taivaaseen alkaa ehtoollispöydässä.”

Alttarikaitteen jatke on taivaassa, jossa pyhät sekä kasteensa perusteella ja Kristukseen uskovina edeltä menneet pyhät läheisemme ovat kansamme ehtoollisella. Ehtoollinen yhdistää meidät Kristukseen ja lähimmäisiimme ja kätkee iankaikkiseen elämän.

Poikani Tanelin kuoltua sanoi yksi lapsistamme, että enää ei tarvitse pelätä kuolemaa, kun tietää, että Taneli on siellä vastassa. Eikös se ole aika hyvä ja lohdullinen uskon tunnustus nuorelta?

Rukoilemme: Isä meidän, joka olet taivaissa. Kiitos poisnukkuneista läheisistämme! Ole heille armollinen ja ota heidät luoksesi. Ole kanssamme, kun aikamme päättyy ja sydämemme lyö viimeisen lyöntinsä. Ota meidät silloin luoksesi taivaan kotiin. Kuule meitä vielä, kun urjalalaisjuurisen Jaakko Löytyn sanoittaman ja säveltämän ja Katariina Vuorisen esittämän loppumusiikin ”Pidä minusta kiinni” aikana hiljaa itseksemme rukoilemme.